

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudkyň Barbary Pořízkové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobců: **a) Ing. V. N., b) Ing. I. H.**, oba zast. JUDr. Ivanou Kožíškovou, advokátkou se sídlem Buzulucká 678/6, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ing. J. N., II) Ing. Z. H., III) Ing. R. C., IV) Ing. R. C.**, osoby zúčastněné na řízení I) – IV) zast. JUDr. Ivanou Kožíškovou, advokátkou se sídlem Buzulucká 678/6, Praha 6, **V) J. B., VI) K. B., VII) L. B., VIII) EKOSPOL, a. s.**, se sídlem Dukelských hrdinů 747/19, Praha 7, **IX) Spolek „Pohoda bydlení Dubeč“**, se sídlem Kolocova 700/3, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015, sp. zn. S-MHMP 940702/2014/SUP/Li, čj. MHMP 215832/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2016, čj. 6 A 78/2015-194,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 15 rozhodl dne 7. 4. 2015 o umístění stavby „Viladomy Dubeč“. Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání žalobci, osoby zúčastněné na řízení I) – V), IX), Městská část Praha-Dubeč, Ing. P. H. a Bc. M. H.. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 2. 2015 odvolání zamítl. Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobu kromě žalobců též osoby zúčastněné na řízení I) – VII).

[2] Městský soud zastavil řízení o žalobě osob zúčastněných na řízení I) – VII), neboť nezaplatily soudní poplatek. Žalobu žalobců soud zamítl. V rozsudku dospěl k závěru, že žalovaný se v rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně vypořádal se všemi odvolacími námitkami a s jeho posouzením se ztotožnil.

[3] Dokumentace k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby podle soudu obsahovala všechny potřebné náležitosti požadované přílohou č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření. Přesná výměra podlahových ploch jednotlivých bytů v dokumentaci být uvedena nemusí. Z předložené projektové dokumentace a definice podzemního podlaží podle čl. 3 odst. 1 písm. j) vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „OTPP“), vyplývá, že tři z plánovaných objektů (budovy A, B a C) mají 4 nadzemní podlaží a jedno podlaží podzemní, a jeden objekt (budova D) má tři nadzemní podlaží. Námitka, že výška objektů nerespektuje vztah k okolní zástavbě, vychází z nesprávného názoru žalobců, že podzemní podlaží je ve skutečnosti prvním nadzemním podlažím. Navrhované objekty splňují definici „viladomu“ podle metodického pokynu k Územnímu plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy. Zjišťovací řízení podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, mělo podle tehdy platných předpisů doporučit charakter. Skutečnost, že investor nevyhověl zcela doporučení zjišťovacího orgánu upravit počet podlaží, není porušením zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

[4] Neodůvodněný byl i požadavek žalobců na opětovné provedení zjišťovacího řízení s poukazem na skutečnost, že podklady zjišťovacího řízení nezahrnují vsakovací studny. Vyjádření relevantních odborných orgánů se totiž vztahují k poslední verzi dokumentace pro územní rozhodnutí (tj. k verzi obsahující vsakovací studny) a uvádějí, že závěry zjišťovacího řízení jsou postačující i pro poslední verzi dokumentace. Vsakovacími studnami se orgán příslušný k provedení zjišťovacího řízení zabýval a podklady k návrhu likvidace dešťových vod pomocí vsakovacích studní měl k dispozici. Navrhované řešení likvidace srážkových vod bylo zpracováno na základě odborného hydrogeologického posouzení a k projektu vydal kladné závazné stanovisko i příslušný vodoprávní úřad. Skutečnost, že stavebník [osoba zúčastněná na řízení VIII)] nesplnil všechny podmínky doporučené ve stanovisku Povodí Vltavy, s. p., nezakládá nezákonnost rozhodnutí, neboť Povodí Vltavy, s. p., není dotčeným orgánem a jeho stanovisko je pouze podkladem pro vyjádření dotčeného orgánu životního prostředí. Ve správním spise se nacházejí výpočty koeficientu podlažních ploch provedené žalovaným, je proto zřejmé, že žalovaný výpočty provedené stavebním úřadem kontroloval. Správnost kontroly výpočtů potvrdil i odbor stavebního a územního plánu žalovaného ve vyjádření ze dne 31. 3. 2014, který dospěl k závěru, že projednávaný záměr je v souladu s funkčním využitím území dle územního plánu hl. m. Prahy. Návrh žalobců, aby výpočet zkontroloval Institut plánování a rozvoje hl. m. Prahy, je neopodstatněný, neboť se nejedná o dotčený orgán. Rozhodnutí o terénních úpravách není součástí rozhodnutí o umístění stavby, proto nebylo potřeba dokládat, jakým způsobem bude řešena úprava terénu. Navrhovanými stavbami nedochází k hrubému porušení pohody bydlení v přilehlých rodinných domech. Žalovaný i stavební úřad se touto otázkou podrobně zabývali a posoudili ji správně. Městský soud v tomto ohledu zároveň odkázal na judikaturu NSS.

[5] Městský soud považoval za dostatečné i posouzení hlukové zátěže. Stavebník má podle rozhodnutí o umístění stavby povinnost předložit v další fázi stavby aktuální hlukovou studii, což je v souladu se zákonem. Rozhodnutí o umístění stavby není ani v rozporu s požadavkem na ochranu krajinného rázu, což výslovně potvrdilo závazné stanovisko odboru životního prostředí žalovaného i vyjádření Ministerstva životního prostředí jako orgánu státní správy příslušného k potvrzení či změně závazného stanoviska. Stavebník nemusel doložit kladné stanovisko provozovatele kanalizační sítě, neboť podle Městských standardů vodovodů a kanalizací na území hl. m. Prahy měl souhlas udělit nikoliv provozovatel, nýbrž správce sítě. Ten souhlas s napojením stavby na kanalizační síť a čističku vod udělil. Napojení stavby bylo řádně projednáno se správcem sítě včetně napojovacích bodů a všechny potřebné souhlasy jsou součástí správního spisu. Požadavek, aby příjezdová komunikace požární techniky

pokračování

měla poloměr 7 m, se vztahuje na nově budované komunikace. V případě komunikace, u které žalobci nedodržení této podmínky namítají, se však jedná o komunikaci stávající; požadavek se zde proto neuplatní. Ve správním spise je zároveň založeno souhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu týkající se požárně bezpečnostního řešení stavby, ve kterém je posouzena právě i žalobci zpochybňovaná příjezdová komunikace.

[6] Kabelový rozvod napojující stavbu na rozvodnou síť povede přes pozemky stavebníka a hl. m. Prahy. Rozvod nepovede přes pozemky Městské části Praha-Dubeč, nebylo proto nutné dokládat její souhlas. Nezákonnost rozhodnutí nezpůsobuje ani skutečnost, že stavbě byla udělena výjimka povolující umístění 50 parkovacích míst na povrchu místo v garáži a zároveň příslušné správní orgány souhlasily s umístěním stavby v ochranném pásmu lesa a venkovního vedení velmi vysokého napětí. Stálo se tak zákonem upraveným a předvídaným způsobem. Rozpor mezi počtem parkovacích míst v textové a grafické části projektové dokumentace, které se liší o jedno parkovací místo na povrchu, je pouze drobným pochybením, které podle městského soudu nemůže mít vliv na zákonost rozhodnutí o umístění stavby. Důvodnou neshledal městský soud ani žalobní námitku, ve které žalobci poukazovali na údajnou mimořádnou podporu stavebníkovi ze strany městského úřadu. Darovací smlouvu, jejímž předmětem byl finanční dar stavebníka městské části, ani umístování plakátů na reklamní ploše v budově úřadu městské části nelze posuzovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí o umístění stavby.

[7] Městský soud se podrobně vyjádřil i k žalobním bodům, které nad rámec společných námitek uplatnil žalobce a) a které opět kopírovaly jeho námítky odvolací. Soud zopakoval, že stavba není v rozporu s územním plánem a její umístění a zastavění pozemku odpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru okolí. Městský soud zopakoval i své závěry k napojení na kanalizaci. K dalším námitkám uvedl, že stavba je sice navržena v ochranném pásmu venkovního vedení velmi vysokého napětí, nicméně z vyjádření společnosti PREDistribuce, a. s., vyplývá, že stavbě byl udělen souhlas s umístěním v ochranném pásmu. Vedení nemusí být umístěno pod zemí, neboť tento požadavek se vztahuje pouze na nově umístěvaná energetická a telekomunikační vedení. Poukazuje-li žalobce a) na negativní vlivy vedení velmi vysokého napětí na zdraví obyvatel stavby, které se rozhodnutí týká, je to v rozporu se závazným stanoviskem hygienika. Navíc se namítaný negativní vliv nedotýká práv a chráněných zájmů žalobce a). Nejbližší z objektů projektu stavby je od stávajících rodinných domů 14 m, což je zcela v souladu s požadavky právních předpisů. V souvislosti s namítaným narušením soukromí stávajících obyvatel novými stavbami odkázal městský soud na judikaturu NSS, která dospěla k závěru, že v rámci zástavby v intravilánu obce nelze zpravidla dosáhnout úplného soukromí, pokud jde o možný pohled do oken či na zahrady sousedních nemovitostí.

[8] Městský soud dále uvedl, že v územním rozhodnutí lze stanovit pouze požadavek na úpravu okolí stavby sadovými úpravami, ale nelze stanovit konkrétní podmínky výsadby. Pokud jde o původní zeleň, která bude v důsledku stavby vykácena, je k tomu zapotřebí povolení obecního úřadu. Rozhodnutí o povolení kácení však není podkladem pro územní rozhodnutí a námitka, že v důsledku stavby budou vykáceny téměř všechny stromy na pozemku, míří na oblast, kterou stavební úřad při vydávání rozhodnutí nemůže posuzovat. Skutečnost, že stavební úřad ani žalovaný neměli k dispozici hydrogeologický posudek společnosti GEOTEST, a. s., nezpůsobuje nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Posudek si nechala zpracovat Městská část Praha-Dubeč a žalobci s ním byli seznámeni. Žalobci nijak neuvedli, v čem se závěry tohoto posudku liší od závěrů závěrečné zprávy RNDr. P. o vsakovacích poměrech lokality, ze které vycházel vodoprávní úřad. Podklady, které měl vodoprávní úřad k dispozici, byly dostatečné pro vydání závazného stanoviska. K umístění stavby

se kladně vyjádřily dotčené orgány i ve vztahu k napojení na místní komunikace. Podmínky, které připojily ke svému souhlasu, přejal stavební úřad do rozhodnutí o umístění stavby. Posouzení jejich dodržování je plně v kompetenci stavebního úřadu v dalších fázích řízení. V závěru zjišťovacího řízení v rámci první EIA z roku 2008 se sice objevila zmínka o výskytu pačmeláka cizopasného, nicméně ze závěrů zjišťovacích řízení zároveň plyne, že v lokalitě nebylo objeveno hnízdo pačmeláka a záměr neovlivní jeho populaci. Teprve objevení hnízda pačmeláka by bylo podstatné z hlediska územního řízení.

[9] Závěrem městský soud uvedl, že rozhodnutí o umístění stavby je základním rozhodnutím o stavbě a stavebním pozemku, kterým se mj. stanoví druh a účel stavby a podmínky napojení na infrastrukturu. V této souvislosti odkázal soud i na odbornou literaturu a judikaturu NSS. V posuzovaném případě se podle městského soudu správní orgány zabývaly všemi hledisky potřebnými pro vyhodnocení přípustnosti záměru a žalobní námitky nebyly důvodné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků řízení

II.A Kasační stížnost

[10] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) napadli rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a navrhli, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatelé nesouhlasí se způsobem, jakým se městský soud vypořádal s jejich žalobními námitkami. Za stěžejní body označili stěžovatelé tři kasační námitky. Postavením stavby bude hrubě porušena pohoda bydlení v přilehlých domech a soukromí jejich obyvatel. Městský soud nesprávně posoudil tuto otázku a judikatura, kterou argumentoval, je nepřipadná, neboť se týká staveb, jež jsou, na rozdíl od dotyčné stavby, v souladu s územním plánem. Druhou stěžejní námitkou je skutečnost, že posuzovaný komplex staveb svými rozměry a konstrukcí neodpovídá charakteru území a územnímu plánu, což je v rozporu s § 90 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona [*pozn. NSS: z kontextu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelé mají na mysli písm. e) citovaného ustanovení*]. Městský soud založil svůj závěr o této námitce na souborném závazném stanovisku odboru životního prostředí žalovaného a vyjádření Ministerstva životního prostředí, nicméně podle stěžovatelů je toto stanovisko i vyjádření zjevně nesmyslné a účelové. Stěžovatelé dále namítají, že stavebník nedoložil kladné vyjádření a stanovisko k plánované výstavbě od provozovatele kanalizační sítě a čistírny odpadních vod. Stavebník získal souhlasné stanovisko správce sítě, který k tomu má kompetenci po novelizaci Městských standardů vodovodů a kanalizací na území hl. m. Prahy. Novelizaci standardů však provázela řada „náhod“, které byly výhodné pro stavebníka, jenž je významným developerem. V Dubči a Uhříněvsi je přitom obecně známo, že kapacita čističky odpadních vod je zcela vyčerpána, stanovisko správce sítě je proto přinejmenším podivné. Podle čl. 11 odst. 5 OÚTPP je nutné, aby souhlas s napojením stavby na kanalizační síť udělil provozovatel sítě, nikoliv správce. Od tohoto ustanovení se nelze v městských standardech odchýlit. Souhlas správce byl proto vydán nezákonně.

[12] Nad rámec výše uvedených stěžejních námitek stěžovatelé dále zopakovali svou argumentaci z odvolání a žaloby. Celá stavba je předimenzovaná a v rozporu s územním plánem. Pozemek, na kterém je stavba plánována, má podle územního plánu čistě obytné využití s podlažností 3+. To znamená, že na pozemku může stát stavba s nejvýše 3 nadzemními podlažími a podkrovím. Projednávaná stavba má však u tří ze čtyř domů 5 nadzemních podlaží. Soud i žalovaný ve svých rozhodnutích zmiňují 4 podlaží, první podlaží totiž považují za podlaží

pokračování

podzemní. Soud však přezkoumatelně neodůvodnil, proč první podlaží považuje za podzemní. Stavebník účelově zvýšil okolní terén, aby první podlaží bylo částečně pod zemí, což je nutné považovat za obcházení zákona. Zvýšený terén vytváří významné výškové rozdíly oproti stávající úrovni pozemků a terasy některých objektů jsou více než 2 metry nad úrovní přilehlého sousedního pozemku. Soud sice v rozsudku uvedl, že se na tuto situaci neaplikuje vyhláška č. 501/2006 Sb., ale OTPP, nicméně nijak se nezabýval možnou analogickou aplikací čl. 8 odst. 6 OTPP. Pokud toto ustanovení platí pro rodinné domy a vedlejší stavby, vztahuje se i na bytové domy. Soud navíc pochybil i v tom, že toleruje čtvrté nadzemní podlaží, které ovšem není podkrovím. Výška domu navíc nerespektuje vztah k okolní zástavbě. Navrhované budovy zároveň nespĺňují parametry pro viladomy a jedná se o klasické činžovní domy. V závěru zjišťovacího řízení bylo doporučeno, aby stavebník snížil podlažnost navržených staveb, což neučinil. Nerespektování doporučení je porušením smyslu a účelu zjišťovacího řízení podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Stejně tak nerespektoval stavebník doporučení Povodí Vltavy, s. p., aby vybavil vsakovací studny bezpečnostním přepadem do dešťové kanalizace; i tento postup považují stěžovatelé za porušení smyslu a účelu zákonné úpravy, a to § 54 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách.

[13] Stěžovatelé dále namítli, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z důvodu chybějící kontroly správnosti koeficientu podlažních ploch. Soud se neměl spokojit s tím, že ve správním spise jsou založeny přepočty koeficientu provedené žalovaným. Napadený rozsudek je též nepřezkoumatelný, neboť soud se nijak nevypořádal s námitkou stěžovatelů, že stavebník nezajistil aktualizovanou hlukovou studii, která by zohlednila úpravu garáží uvnitř objektů A a C, a to především nově navržené větrací otvory. Další důvod nepřezkoumatelnosti spatřovali stěžovatelé v tom, že se městský soud neztotožnil s jejich argumentací, že stavebník nedoložil souhlasy vlastníků sousedních pozemků pro vybudování inženýrských sítí, přestože z důkazů předložených stěžovateli vyplývá, že inženýrské sítě nebyly na pozemek zavedeny a stavebník je proto musel nutně vést přes vedlejší pozemky.

[14] Městský soud neakceptoval ani argumentaci stěžovatelů týkající se tří výjimek, které stavebník v rámci svého projektu obdržel. Tímto postupem soud „posvětil obcházení zákona a naprosté pošlapání jedné ze základních zásad správního řízení, jíž je zásada legality“. Stěžovatelé navrhli zrušení jedné z výjimek (týkající se počtu parkovacích míst v garážích), nicméně žalovaný v rozhodnutí uvedl, že udělení výjimky je samostatným správním řízením a rozhodnutí o ní je již pravomocné, tudíž nepřezkoumatelné. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že měli být účastníky řízení o výjimce, nicméně městský soud ani této žalobní námitce nevyhověl a uvedl, že stěžovatelé účastníky řízení být neměli, neboť udělením výjimky nemohli být dotčeni na svých právech. Takový názor je dle stěžovatelů v rozporu s § 27 odst. 2 správního řádu. Další pochybení soudu stěžovatelé spatřují v tom, že nesoulad textové a grafické části projektové dokumentace ohledně počtu parkovacích míst posoudil jako drobné pochybení bez vlivu na nezákonnost.

[15] Stěžovatelé v kasační stížnosti dále uvedli, že žalobní námitky se obsahově shodují i s námitkami osoby zúčastněné na řízení V), a proto „i na ně lze vztáhnout výše uvedené žalobní body (resp. zároveň body kasační stížnosti)“. Následně pak stěžovatelé zrekapitulovali odvolací námitky manželů H. a osob zúčastněných na řízení III) a IV) s tím, že jimi se městský soud vůbec nezabýval.

[16] V další části kasační stížnosti stěžovatelé zopakovali žalobní námitky, které vznesl před městským soudem žalobce a), a uvedli, že je městský soud nesprávně posoudil.

Projednávaná stavba svými parametry narušuje urbanismus dané lokality a nerespektuje stávající dominantu – kostel sv. Petra ze 14. století. Z těchto důvodů je rozhodnutí o umístění stavby v rozporu s čl. 13 odst. 1 a 2 OÚTPP. Stavba je umístěna v ochranném pásmu vedení velmi vysokého napětí. Je vědecky prokázáno, že elektromagnetické pole má zpravidla nežádoucí účinky na zdraví lidí v něm se zdržujících. Z toho důvodu je rozhodnutí žalovaného v rozporu s čl. 22 odst. 1 písm. f) OÚTPP. Odkaz žalovaného a soudu na vyjádření hygienika považují stěžovatelé za nedostačující, protože je otázkou, „*zda hygienik chrání veřejné zdraví a tím i veřejný zájem, nebo ekonomické zájmy developerů*“. Dvě z budov navrhované stavby zároveň zasahují i do ochranného pásma lesa, což je v rozporu s § 14 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, a čl. 7 odst. 2 OÚTPP. Porušen je i čl. 7 odst. 4 OÚTPP, neboť v rámci stavby dochází k likvidaci téměř veškeré vzrostlé zeleně na pozemku. Umístění staveb na okraj pozemku zasahuje do pohody bydlení obyvatel sousedních staveb a narušuje jejich soukromí. Městský soud se zároveň nedostatečně vypořádal s nesrovnalostmi v počtu garážových stání. Počet garážových stání na povrchu se liší v grafické a textové části projektové dokumentace i v udělené výjimce. Skutečnost, že stávající čistírna odpadních vod nevyhovuje hygienickým podmínkám, je veřejně známá. Je proto nepřípustné povolovat novou výstavbu, která by na čističku musela být napojena. Dotčené orgány neměly k dispozici hydrogeologický posudek společnosti GEOtest, a. s. Neměly proto kompletní spis, což způsobilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Pokud městský soud pro tento důvod rozhodnutí nezrušil, jeho rozhodnutí je nezákonné. Vzhledem k výskytu pačmeláka cizopasného v místě výstavby měl být záměr posuzován z hlediska vlivů na životní prostředí a stěžovatelé jsou přesvědčeni, že požadavky zákona o posuzování vlivů na životní prostředí nejsou v případě stavby splněny. Povolená stavba je založena na samých výjimkách a nezákonných podmínkách umístění stavby a na nestandardních rozhodnutích. Jedná se o obcházení práva, které správní orgány a městský soud neměly tolerovat.

[17] Závěrem kasační stížnosti stěžovatelé uvedli, že účastníci řízení byli zkráceni na svých právech a městský soud jim neposkytl ochranu. Zároveň správní orgány nedbaly v řízení ani základních zásad správního řízení, a to zásad legality, správnosti, ochrany veřejného a jiného obecného zájmu, ochrany práv a zájmů adresátů veřejné správy, zásady přednosti smírného řešení, materiální pravdy, přesvědčivosti rozhodnutí a rovnosti účastníků řízení.

II.B Vyjádření žalovaného

[18] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační námitky jsou kopiemi žalobních námitek. Pouze na konci každé námitky je vždy nekonkrétně uvedeno, že městský soud pochybil. Žalovaný se k žalobním námitkám podrobně vyjádřil v řízení před městským soudem a na toto své vyjádření odkázal. Žalovaný závěrem vyjádření navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

II.C Vyjádření osob zúčastněných na řízení

[19] Osoby zúčastněné na řízení I), II), II), IV) V), VI) a VII) zaslaly soudu vyjádření, ve kterém shodně uvedly, že rozsudek porušuje jejich vlastnická práva, což je zřejmé z kasační stížnosti. Stavební úřad i žalovaný podlehl tlaku stavebníka a vydali svá rozhodnutí, ačkoli stavba neměla zajištěnou dodávku vody, možnost odkanalizování a napojení na komunikace a přestože je umístěna zčásti pod vedením velmi vysokého napětí a zčásti v jeho ochranném pásmu. Je také v ochranném pásmu lesa a svými parametry je v rozporu s územním plánem a nerespektuje pravidla pražských stavebních předpisů o umístění všech parkovacích míst pod zem. Územní rozhodnutí bylo vydáno bez toho, že by měl stavebník zajištěno připojení zařízení staveniště na rozvod elektrické energie.

pokračování

[20] Osoba zúčastněná na řízení VIII) [dále též jen „OZNR VIII)“], která je stavebníkem, uvedla, že podaná kasační stížnost je neopodstatněná a ryze účelová, a navrhla, aby ji NSS zamítl. Kasační stížnost je prakticky totožná s textem žaloby a neobsahuje žádné relevantní skutečnosti a důkazy. Městský soud své závěry dostatečně odůvodnil a vypořádal se se všemi námitkami. Následně OZNR VIII) předložila svoji argumentaci k jednotlivým kasačním námitkám, která se obsahově shoduje s jejím vyjádřením k žalobě. Stěžovatelé chybně zaměňují termín podlažnost s počtem pater. Podlaží, které stěžovatelé považují za první nadzemní, je podzemním podlažím, neboť splňuje definici OTTP. V rámci zajišťovacího řízení bylo rozhodnuto, že záměr nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Zároveň byl v rámci zajišťovacího řízení posuzován i vliv stavby na krajinný ráz se závěrem, že stavba má na krajinný ráz jen nepatrný vliv. V rámci územního řízení předložila OZNR VIII) i souhlasné stanovisko správce vodovodní sítě. Stanovisko provozovatele této sítě právní předpisy nepožadují. Stejně tak právní předpisy nepožadují doložení souhlasů vlastníků sousedních pozemků pro vybudování inženýrských sítí. Ze zcela dostatečných a správných podkladů vycházely správní orgány i v případě řešení likvidace dešťových vod. Přijaté řešení není ani rizikem pro stávající a plánované jímací zdroje v okolí stavby. Důvodná není ani námitka týkající se nedostatečného poloměru přístupové cesty pro požární techniku. Požadavek, na který stěžovatelé odkazují, se totiž týká výhradně nově navrhovaných komunikací, což není případ projednávaného projektu. OZNR VIII) respektuje umístění vedení VVN, a stavební úřad navíc pro zajištění požadavků společnosti PREdistribuce, a. s., stanovil v rozhodnutí příslušnou podmínku. Projednávanému záměru byla udělena výjimka z čl. 10 odst. 3 OTTP, která je stále platná. Navrhovaný záměr je proto z hlediska řešení dopravy v klidu v souladu s předpisy, což potvrdil kladným vyjádřením i dotčený silniční správní úřad a hygienická stanice hl. m. Prahy.

[21] Záměr je navržen v souladu se stanovisky dotčených orgánů státní správy a vyjádření vlastníků technické infrastruktury. Povolení stavby v ochranném pásmu lesa je plně v kompetenci příslušného orgánu státní správy, který se záměrem souhlasil. Navrhované domy kopírují ulici, a dotvářejí tak uliční frontu. Stavba respektuje podmínky v území a je v souladu s jeho funkčním využitím. Řešení ochrany stavby proti hluku odpovídá právním předpisům. Protihluková opatření projednala příslušná hygienická stanice, která se souhlasně vyjádřila i k poslední verzi dokumentace, na kterou poukazují stěžovatelé. Všechna stanoviska byla v průběhu řízení aktualizována a v době vydání rozhodnutí platná. Finanční dar OZNR VIII) městské části Praha 15 nezakládá podjatost stavebního úřadu. Dar naopak dokazuje, že OZNR VIII) poskytuje městské části nad rámec svých povinností příspěvek na potřebný rozvoj školství, sportu, kultury apod. Vzdálenost jednotlivých staveb od stávajících rodinných domů není u žádné ze staveb nižší než 14,5 m. Požadavky čl. 8 OTTP jsou proto bez problému naplněny. Důvodná není ani námitka týkající se výskytu pačmeláka cizopasného, neboť v roce 2010 zoologický průzkum zaznamenal pouze jeho přítomnost (nikoliv existence hnízd), což se promítlo do doporučení vysít vhodné traviny. K celému záměru se souhlasně vyjádřil i příslušný orgán státní správy.

[22] Osoba zúčastněná na řízení IX) se nevyjádřila.

II.D Replika stěžovatelů k vyjádření žalovaného a vyjádření OZNR VIII)

[23] Stěžovatelé zaslali repliku k vyjádření žalovaného a OZNR VIII).

[24] V průběhu trvání soudního sporu OZNR VIII) již téměř dokončila stavbu, která je předmětem sporu. Stěžovatelé však nadále mají naléhavý právní zájem na přezkumu rozhodnutí o umístění stavby. Stěžovatelé uvedli, že trvají na svých kasačních bodech. NSS se musí především vyjádřit k tomu, zda je přípustné nebrat žádný ohled na skutečnost, že pro stavbu není v době vydání napadeného rozhodnutí fakticky zajištěna dodávka pitné vody, odvádění odpadních vod z ní a že je umístována bez ohledu na zásah do krajinného rázu a bez ohledu na přímo brutální zásah do pohody bydlení v okolních rodinných domech. Stavba byla umístěna i bez ohledu na nesouhlas ze strany městské části Praha-Dubeč, na jejímž území stavba vzniká a od které nemá OZNR VIII) potřebné souhlasy pro napojení inženýrských sítí. Stěžovatelům jde také o to, aby se NSS vyjádřil k praxi, že „běžní stavebníci jsou si v jednání se stavebními úřady ‚rovni‘, zatímco velcí developeři jsou si nesrovnatelně ‚rovnější‘, jako by pro ně platily úplně jiné stavební předpisy“. Stěžovatelé souhlasí s tím, že jejich kasační námitky jsou do značné míry shodné s jednotlivými žalobními body, ale vzhledem k tomu, že městský soud žalobě nevyhověl, nezbylo stěžovatelům nic jiného. Pohoda bydlení stěžovatelů se stavbou viladomů drasticky zhoršila a hodnota jejich nemovitostí klesla přibližně o 20 %. V době, kdy stěžovatelé kupovali pozemky pro výstavbu rodinných domů, byli stavebním úřadem ujištěni, že lokalita je určena pro výstavbu rodinných domů. Stěžovatelé nebyli nijak srozuměni s tím, že zde může a bude stát stavba o rozměrech viladomů. Stěžovatelé k replice připojili fotografie okolí před stavbou a během stavby viladomů s tím, že ponechávají na úvaze soudu, zda stavba neúměrně zasahuje do krajinného rázu a narušuje pohodu bydlení v jejich rodinných domech.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[25] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, splňuje zákonné náležitosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s., a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). NSS proto přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti. Nejprve se zabýval namítanou nepřezkoumatelností.

[26] Stěžovatelé považují napadený rozsudek za nepřezkoumatelný z několika důvodů. Prvním je skutečnost, že městský soud nevysvětlil, zda podlaží v domech A, B a C, která vystupují zčásti nad rostlý terén, nad něj vystupují o méně nebo o více než 0,80 m a zda jde o podlaží podzemní či nadzemní [námitka označená stěžovateli 1a)]. Druhý důvod spatřují stěžovatelé v tom, že soud nijak adekvátně nereagoval na argument týkající se změny v umístění větracích otvorů v garáži a tím pádem zvýšení hluku [námitka 1g)]. Třetím důvodem nepřezkoumatelnosti je podle stěžovatelů pochybení soudu při aplikaci Městských standardů vodovodů a kanalizací na území hl. m. Prahy. Soud se měl podle stěžovatelů zabývat otázkou jejich platnosti a rozporem s čl. 11 odst. 5 OTTP, což neučinil [námitka 1ch)]. Čtvrtým a posledním důvodem je nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v tom, že nezrušil pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, který se nezabýval důkazy stěžovatelů o neexistenci kanalizačních přípojek vedoucích na stavební pozemek [námitka 1i)].

[27] Výtky stěžovatelů nezpůsobují nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud se rozsáhlými žalobními námitkami stěžovatelů podrobně zabýval. Z rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu soud vycházel, jak hodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil. První námitka stěžovatelů přehlíží, že městský soud na str. 4 napadeného rozsudku srozumitelně vysvětlil, že podmínky podle čl. 3 odst. 1 písm. j) OTTP považuje za splněné. Právě zde je upraven i požadavek na to, aby podzemní podlaží bylo alespoň svojí větší částí pod nejvyšším bodem přilehlého terénu v pásmu širokém 3 m po obvodu stavby.

pokračování

Pokud jde o druhý důvod, i zde stěžovatelé přehlížejí argumentaci soudu na str. 15 napadeného rozsudku, ve které soud vysvětlil svůj názor na dostatečné posouzení hlukového zatížení záměru podle nejnovější verze podkladové dokumentace, a to především s ohledem na podmínky, které převzal stavební úřad ze závazného stanoviska hygienického úřadu. Skutečnost, že městský soud nereagoval výslovně na jednu z mnoha dílčích námitek stěžovatelů (změnu ve větracích otvorech), nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku. Městský soud proti argumentaci stěžovatelů postavil svůj komplexní právní názor, v jehož světle argumentace stěžovatelů neobstojí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43, a ze dne 19. 4. 2017, čj. 7 Afs 30/2017-36, a náleží ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Z obdobných důvodů nemůže způsobit nepřezkoumatelnost ani třetí důvod namítaný stěžovateli. Městský soud se i v tomto případě námitkou stěžovatelů podrobně zabýval (zejm. str. 18 a 19 napadeného rozsudku) a z jeho argumentace je zřejmé, že Městské standardy vodovodů a kanalizací na území hl. m. Prahy považuje za platné. Nesouhlas stěžovatelů s odůvodněním a jednotlivými závěry rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2010, čj. 8 As 11/2010-163, a ze dne 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30). Námitka týkající se nedoložení aktuální hlukové studie nemíří na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, ačkoliv ji tak žalobci výslovně označili, ale na vadu řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto se touto námitkou zabýval NSS níže.

[28] K ostatním kasačním námitkám považuje NSS za podstatné zdůraznit, že soudní řízení správní je vázáno dispoziční zásadou a podle § 109 odst. 4 s. ř. s. je NSS vázán důvody kasační stížnosti. Stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského (městského) soudu. NSS při přezkumu nemůže tuto roli převzít, jeho úkolem není též nahrazovat činnost krajského (městského) soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského (městského) soudu neexistovalo. Z toho důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Uvedení konkrétních kasačních námitek nelze zpravidla nahradit zopakováním námitek uplatněných v předchozích podáních nebo pouhým odkazem na tato podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, čj. 8 Afs 55/2005-74). Povinností stěžovatelů je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského (městského) soudu považují za nezákonné či jinak nesprávné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s napadeným rozhodnutím.

[29] Stěžovatelé v kasační stížnosti však pouze doslovně opakují svoji argumentaci ze správního řízení i žaloby. Na argumentaci a závěry městského soudu nijak konkrétně nereagují a za jednotlivé námitky zpravidla pouze v obecné rovině doplňují, že městský soud pochybil, pokud této jejich žalobní námitce nevyhověl. Takto konstruované kasační námitky nejsou polemikou s právními závěry městského soudu, ale snahou o opakovaný přezkum rozhodnutí žalovaného.

[30] NSS již na tomto místě předesílá, že se s posouzením městského soudu ztotožňuje, jeho argumentace neobsahuje nedostatky, které NSS zjišťuje z úřední povinnosti. Za této situace považuje za dostatečné pouze stručně shrnout, proč nejsou námitky stěžovatelů důvodné, neboť všechny již byly stěžovatelům opakovaně podrobně vysvětleny správními orgány i městským soudem.

[31] Nejprve se NSS zabýval námitkou, že stavba není v souladu s územním plánem, neboť na posouzení této otázky závisí i další námitky, které stěžovatelé sami označili za stěžejní. Stěžovatelé spatřují nesoulad stavby s územním plánem v počtu nadzemních podlaží budov A, B a C. Územní plán pro danou lokalitu stanoví podlažnost 3+, což stěžovatelé chápou tak,

že stavby v lokalitě mohou mít nejvýše 3 nadzemní podlaží a podkroví. Budovy A, B a C mají však podle stěžovatelů podlaží 5, neboť podzemní podlaží vystupuje nad úroveň terénu, a je tedy ve skutečnosti podlažím nadzemním. Zároveň podle stěžovatelů není poslední nadzemní podlaží podkrovím – jedná se o plnohodnotné nadzemní podlaží. Definicí podzemního podlaží obsahoval v rozhodné době čl. 3 odst. 1 písm. j) OТПP, který stanovil, že podzemní podlaží je podlaží, *kteře má úroveň podlahy nebo její větší částí níže než 0,80 m pod nejvyšším bodem přilehlého terénu v pásmu širokém 3,0 m po obvodu stavby; podlaží s vyšší úrovní podlahy, včetně podlaží ustupujícího, je podlažím nadzemním*. Podzemními podlažím mohou proto být i podlaží, která svou menší částí vystupují nad přilehlý terén. Městský soud se naplněním těchto požadavků podrobně zabýval a stěžovatelé neuvedli žádný argument, který by naplnění definičních znaků zpochybňoval. NSS proto neshledal tuto námitku důvodnou. Důvodná není ani námitka týkající se posledního nadzemního podlaží. Stěžovatelé totiž nesprávně chápou význam termínu „podlažnost“. Ten nestanoví závazný počet podlaží. Jak totiž plyne z metodického pokynu k územnímu plánu hl. m. Prahy (usnesení Rady hl. m. Prahy č. 1774 ze dne 22. 10. 2002), je podlažnost pomocným údajem a sama o sobě nepředstavuje závazný regulativ. Její funkce je informativní a stanovuje **průměrný** počet podlaží ve vymezené funkční ploše, který se počítá z podílu hrubých podlažních ploch vůči ploše zeleně. Stěžovatelé tento údaj však nesprávně zaměňují za závazně stanovený počet podlaží. Ani tato jejich námitka proto není důvodná. Navržené stavby zároveň splňují i definici viladomů, kterou územní plán hl. m. Prahy definuje jako samostatnou obytnou stavbu o více než 3 bytových jednotkách nepřevyšující 4 nadzemní podlaží. NSS proto uzavírá, že stavba není v rozporu s územním plánem.

[32] S ohledem na soulad stavby s územním plánem se NSS dále zabýval námitkami, které stěžovatelé označili za stěžejní. První stěžejní námitkou je hrubé porušení pohody bydlení v přilehlých domech a ztráta soukromí jejich obyvatel umístěním stavby.

[33] Podle čl. 4 odst. 1 OТПP *umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou mírou obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích a na dráhách. Podle čl. 8 odst. 1 OТПP vzájemné odstupy staveb musí splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, ochrany památek, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení.*

[34] NSS se k pojmu pohoda bydlení ve své judikatuře již opakovaně vyjádřil a městský soud na tuto judikaturu správně odkázal. NSS v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, čj. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS, uvedl, že pohodou bydlení se rozumí „*souborní činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souborní činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech*“. Ve své další judikatuře pak NSS zdůraznil, že normy o obecných technických požadavcích na výstavbu odrážejí svým obsahem požadavky na pohodu bydlení; jsou-li dodrženy a je prokázán soulad s veřejným zájmem, nelze namítat, že pohoda bydlení je nedostatečná (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2007, čj. 9 As 5/2007-76). Nachází-li se stavby v intravilánu obce, je zpravidla vždy v určité míře zasahováno do soukromí obyvatel, a to možnými pohledy do oken, na dvory či do zahrad. Absolutního soukromí v takových podmínkách nelze dosáhnout (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2012, čj. 8 As 20/2011-131).

pokračování

Stěžovatelé nemají žádné subjektivní právo na to, aby poměry území, v nichž se nachází jejich rodinné domy, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Stavební aktivity, zvláště v urbanizovaných oblastech, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti. Tomu odpovídá i územní plán, který výstavbu v určitých částech připouští, a tedy do jisté míry předpokládá (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2010, čj. 7 As 13/2010-145). Vzhledem k tomu, že stavba, jejímž umístění bylo rozhodnuto, je v souladu s územním plánem a stěžovatelé neuvedli žádné zásadní důvody, které by odůvodňovaly obavu z hrubého narušení pohody bydlení, je i tato námitka nedůvodná.

[35] Na této skutečnosti pak nemůže nic změnit ani poukaz stěžovatelů na skutečnost, že stavba převyší kostel sv. Petra, který je od stavby vzdálen 650 metrů. Stěžovatelé nijak nevysvětlili, proč by zrovna výška kostela měla být referenčním bodem, jehož překročení znamená rozpor s územním plánem či architektonickým a urbanistickým charakterem prostředí.

[36] S výše uvedeným souvisí i námitka stěžovatelů, že k porušení čl. 4 odst. 1 OTHP dochází tím, že výška domů nerespektuje vztah k okolní zástavbě. Tato námitka totiž opět stojí na přesvědčení stěžovatelů, že podzemní patro budov A, B a C je ve skutečnosti patrem nadzemním. Správní orgány, městský soud i NSS již vysvětlily, že tomu tak není (viz výše). Není-li pravdivý tento předpoklad, je nutně nesprávný i výpočet stěžovatelů, kteří výšku počítají od podzemního podlaží. Odkaz stěžovatelů v této souvislosti na čl. 4 odst. 6 OTHP je nepatřičný, neboť se týká pouze staveb dočasných. Ani tato námitka proto není důvodná.

[37] Za druhou stěžejní námitku stěžovatelé označili skutečnost, že stavba je v rozporu s § 90 písm. e) stavebního zákona, neboť záměr a rozhodnutí o umístění stavby jsou v rozporu s požadavky zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a to konkrétně s požadavkem na ochranu krajinného rázu. Městský soud poukázal v této souvislosti na souborné závazné stanovisko odboru životního prostředí žalovaného a vyjádření Ministerstva životního prostředí, které posuzovaly soulad záměru se zákonem o ochraně přírody a krajiny a dospěly k závěru, že nebude narušena estetická ani přírodní hodnota krajinného rázu a umístěním stavby nemůže být snížen či změněn krajinný ráz. Stěžovatelé s takovým posouzením nesouhlasí, neboť podle nich musí být každému laikovi na první pohled zřejmé, že stanovisko i vyjádření jsou nesmyslné a rozpor záměru s krajinným rázem je zřejmý na první pohled. Takovou argumentaci považuje NSS za povrchní a nedostatečnou. Městský soud v napadeném rozsudku vysvětlil význam krajinného rázu (§ 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny) a nutnost souhlasu orgánu ochrany přírody v případě staveb, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz (§ 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny). V projednávané věci vydal příslušný orgán ochrany přírody závazné kladné stanovisko, které potvrdil příslušný nadřízený orgán státní správy (Ministerstvo životního prostředí). O odbornosti těchto orgánů nemá NSS důvod pochybovat. Stěžovatelé nenabídli kromě vyjádření svých pocitů a obecných proklamací žádnou relevantní argumentaci, která by zpochybnila závěry městského soudu.

[38] Z výše uvedených podkladů městský soud správně dovodil i soulad rozhodnutí o umístění stavby s čl. 13 odst. 1 OTHP. Nesprávný je odkaz stěžovatelů na čl. 13 odst. 2 OTHP, který stanoví, že *při stavebních úpravách budov v urbanisticky exponovaných polohách (např. na nábrežích Vltavy) musí být respektován stávající charakter střech a fasád. Na území památkových rezervací a zón nesmí být při stavebních úpravách narušen historický charakter vzhledu budov.* Území, na kterém je stavba plánována, není urbanisticky exponovaným územím ani památkovou rezervací (ostatně stěžovatelé to ani netvrdí). Není tím pádem naplněna hypotéza výše uvedené normy, a ta se proto neaplikuje.

[39] Poslední stěžejní námitkou stěžovatelů je skutečnost, že stavebník nedoložil kladné vyjádření od provozovatele kanalizační sítě a čistírny odpadních vod. Skutečnost, že namísto provozovatele sítě udělil souhlas správce sítě, je podle stěžovatelů v rozporu s čl. 11 odst. 5 OТПP. Toto ustanovení stanoví, že *stavby se připojují na veřejnou kanalizaci samostatnými kanalizačními přípojkami. Odvodnění dvou nebo více staveb jednou domovní kanalizační přípojkou nebo odvodnění rozsáhlé stavby více přípojkami je výjimečně možné jen se souhlasem provozovatele veřejné kanalizace.* Z ustanovení plyne, že souhlas provozovatele veřejné kanalizace je potřeba v případě odvodnění více staveb jednou domovní kanalizační přípojkou. To ale není v posuzovaném případě pravda, jak vysvětlil městský soud v napadeném rozsudku, kde na str. 18 uvádí, že jednotlivé stavby jsou na veřejnou kanalizaci připojeny samostatnými přípojkami podle čl. 11 odst. 1 OТПP. Odst. 5 citovaného ustanovení se proto vůbec neaplikuje. Městský soud zároveň správně poukázal na skutečnost, že podle přílohy č. 2 odst. 1 Městských standardů vodovodů a kanalizací na území hl. m. Prahy byl příslušným orgánem pro vydání stanoviska k napojení stavby na kanalizační síť a čističku vod správce sítě. Ten k stavbě vydal kladné stanovisko. Mezi městskými standardy a čl. 11 odst. 5 OТПP neexistuje žádný rozpor, jak tvrdí stěžovatelé, neboť citované ustanovení OТПP se aplikuje pouze v případech napojení více staveb jednou domovní kanalizační přípojkou; jedná se tedy o speciální úpravu k obecnému rozdělení kompetencí v městských standardech. Námitka proto není důvodná a NSS pouze doplňuje, že její důvodnost nemohly založit ani spekulace stěžovatelů o „náhodách“ při novelizaci městských standardů ve prospěch stavebníka a poukaz na to, že v „Ubríněvsi přitom každý ví, že kapacita ČOV Ubríněves je zcela vyčerpaná“. Tato svá tvrzení stěžovatelé nijak nedoložili, NSS nejsou z úřední činnosti známy a nejedná se ani o všeobecně známé skutečnosti, jež by nebylo třeba dokazovat.

[40] NSS se dále zabýval ostatními kasačními námitkami stěžovatelů. I s nimi se podrobně a správně vypořádal již městský soud.

[41] Stěžovatelé namítali, že žalovaný neprovedl kontrolu správnosti koeficientu podlažních ploch, neboť k němu neměl ve spise odpovídající podklady. Městský soud v této souvislosti uvedl, že *„ve správním spise jsou založeny přepočty výpočtů koeficientů provedené žalovaným, z čehož vyplývá, že se jimi žalovaný zabývá“*. Správnost kontroly zároveň potvrdil ve svém vyjádření i odbor stavebního a územního plánu žalovaného. K těmto závěrům městského soudu stěžovatelé pouze stručně uvedli, že soud pochybil, pokud se s nimi spokojil; neuvádějí však, v čem konkrétně toto pochybení spočívá, tj. jaké další skutečnosti měl městský soud vzít v úvahu. Ve správním spise jsou založeny kontrolní přepočty žalovaného, je tedy zřejmé, že se žalovaný kontrolou výpočtů zabýval. Stěžovatelé tvrdili pouze obecně, že se kontrolou výpočtů nezabýval, opět bez upřesnění. Námitka stěžovatelů proto není důvodná.

[42] Další námitka stěžovatelů se týkala nedostatečnosti úprav terénu směrem k současným zahradám přilehlých rodinných domů, neboť terasy budov A a C jsou více než 2 metry nad úroveň přilehlého sousedního pozemku. Podle stěžovatelů se městský soud touto námitkou dostatečně nezabýval a měl přitom analogicky aplikovat čl. 8 odst. 6 OТПP. Toto ustanovení sice jazykově dopadá pouze na rodinné domy, stavby plnící doplňkovou funkci k rodinnému bydlení a garáž na pozemku rodinného domu, nicméně platí-li toto ustanovení pro tyto (menší) stavby, mělo by tím spíše platit pro stavby bytových domů, jež mohou sousední nemovitosti negativně ovlivnit v mnohem větší míře. Čl. 8 OТПP upravuje vzájemné odstupy staveb. Ustanovení obsahuje jednak obecná pravidla pro posuzování odstupů, jednak speciální úpravu pro různé typové situace. Některá ustanovení se proto aplikují např. pouze na rodinné domy a ne na jiné typy staveb (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2012, čj. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS, bod [48] a násl.) Odst. 6 citovaného ustanovení, jehož aplikace se dožadují stěžovatelé, stanoví, že *v územích, kde je nutno stavbu přizpůsobit charakteru okolní zástavby, je možné uplatnit urbanistická hlediska a umístit rodinný dům, stavby plnící doplňkovou funkci k rodinnému*

pokračování

bydlení a garáž na pozemku rodinného domu až na hranici pozemku. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici žádné stavební otvory (např. okna, větrací otvory apod.), musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední nemovitost, a vnější hrany pochozí plochy rodinného domu (např. terasy, balkony, lodžie) podlaží ve výšce nejméně 2 m nad terénem přilehlým ke stěně domu a v podkroví musí být od této hranice vzdáleny nejméně 3 m. Z kasační stížnosti není zřejmé, čeho konkrétně se žalobci domáhají požadavkem na analogickou aplikaci čl. 8 odst. 6 OTPP. Jednotlivé budovy plánované stavby sousedí s pozemky stěžovatelů, ale nikoliv přímo s jejich rodinnými domy. Odstupy jednotlivých budov s rodinnými domy stěžovatelů nejsou nižší než 14,5 m, což požadavky čl. 8 OTPP naplňuje. Ani skutečnost, že není z rozhodnutí o umístění stavby zřejmé, jak bude řešen terén směrem k současným zahradám, není podstatné, neboť, jak správně uvedl městský soud, rozhodnutí o terénních úpravách není součástí rozhodnutí o umístění stavby. Nebyli-li stěžovatelé schopni tuto svou námitku dostatečně konkretizovat a vyjádřit, v čem v tomto ohledu spatřují vadu napadeného rozsudku, NSS nemůže tuto argumentaci domýšlet (srov. obdobně např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, čj. 2 Ads 21/2014-20, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[43] Ačkoliv námitku týkající se nedoložení aktuální hlukové studie spojili stěžovatelé výslovně s nepřezkoumatelností napadeného rozsudku (viz výše bod [27]), lze tuto námitku obsahově posoudit i jako námitku nesprávného posouzení právní otázky podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nicméně ani zde nenalezl NSS žádné pochybení městského soudu. K upravené projektové dokumentaci totiž vydal dne 2. 5. 2013 závazné souhlasné stanovisko příslušný hygienik a výslovně uvedl, že podmínky z předchozího souhlasného závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy zůstávají i po změně dokumentace v platnosti. Tyto podmínky převzal do rozhodnutí o umístění stavby i stavební úřad. Ani tato námitka proto není důvodná.

[44] Další námitka stěžovatelů mířila na skutečnost, že se žalovaný nevypořádal s důkazy, které stěžovatelé předložili a které vyvracely závěr správce kanalizační sítě, že vodovodní řád je ukončen na pozemku stavebníka, který proto nepotřeboval souhlas vlastníků sousedních pozemků pro vybudování inženýrských sítí. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že nevypořádání se s jejich důkazy zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a městský soud pochybil, pokud pro tento důvod rozhodnutí nezrušil. V obecné rovině lze stěžovatelům přisvědčit, že neprovedení důkazů bez řádného odůvodnění způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 10. 2009, čj. 6 As 25/2009-193, ze dne 5. 5. 2010, čj. 6 Ads 178/2009-63, nebo nálezy ÚS ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, a ze dne 18. 4. 2001, sp. zn. I. ÚS 549/2000). Stěžovatelé ovšem opět přehlížejí, že žalovaný se jejich důkazy zabýval, v rozhodnutí je výslovně zmiňuje a také se s nimi vypořádává (str. 10 a 11 rozhodnutí žalovaného). Z napadeného rozsudku, rozhodnutí i správního spisu je patrné, že stěžovatelé zaměňují kanalizační přípojky a zaslepené odbočky z vedené kanalizace pro budoucí využití. Městský soud posoudil i tuto žalobní námitku stěžovatelů správně, a kasační námitka totožného znění proto není důvodná.

[45] Důvodná není ani námitka stěžovatelů, že nerespektování doporučení Povodí Vltavy, s. p., jakožto správce povodí, je porušením smyslu a účelu § 54 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, a tím pádem porušením § 90 písm. e) stavebního zákona. Jak městský soud správně vysvětlil, správce povodí nebyl v řízení dotčeným orgánem a jeho doporučení nemá povahu závazného stanoviska. Kladné závazné stanovisko vydal odbor životního prostředí žalovaného, který doplnil závazné stanovisko odboru životního prostředí Úřadu městské části Praha 15.

[46] Stěžovatelé dále tvrdili, že projednávané stavbě byly uděleny tři zásadní výjimky z právních předpisů, což označili za obcházení zákona a porušení zásady legality. NSS k této obecné námitce shrnuje, že stavbě byla udělena výjimka z čl. 10 odst. 3 OTHP a dotčené orgány ve svých stanoviscích povolily stavbu v ochranném pásmu lesního pozemku a v ochranném pásmu vedení velmi vysokého napětí. Výjimka i stanoviska byly vydány postupem předvídaným právními předpisy [srov. čl. 63 OTHP ve spojení s § 138a stavebního zákona; § 14 odst. 2 věta druhá zákona č. 289/1995 Sb., lesní zákon; § 46 odst. 11 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon] a v rámci uvážení správních orgánů. Stěžovatelé neuvedli žádné konkrétní argumenty poukazující např. na libovůli orgánů při vydání výjimky nebo povolení stavby v ochranném pásmu. Tvrzení stěžovatelů, že jsou vědecky prokázány nežádoucí účinky elektromagnetického pole velmi vysokého napětí na zdraví lidí, je příliš obecné a ničím nepodložené. Irelevantní je i snaha o zpochybnění kladného vyjádření hygienika tvrzením, že si stěžovatelé musí „*položít otázku, zda hygienik chrání veřejné zdraví a tím i veřejný zájem, nebo ekonomické zájmy osoby zúčastněné na řízení VIII) jakožto významného developera*“. Jejich námitka proto není důvodná.

[47] Skutečnost, že stěžovatelé navrhli zrušení výjimky v odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby, není pro řízení nijak podstatná. Jak správně vysvětlil městský soud, řízení o výjimce z OTHP je samostatným řízením, jehož výsledek je i samostatně přezkoumatelný správním soudem. Jedná se tedy o odlišné řízení než řízení, jehož výsledkem bylo rozhodnutí o umístění stavby. NSS nepovažuje za důležité vyjadřovat se k úvahám městského soudu o okruhu účastníků v řízení o povolení výjimky, neboť z napadeného rozsudku je zřejmé, že tyto úvahy byly vysloveny pouze *obiter dictum* a nejsou primárním důvodem, pro který městský soud shledal žalobní námitku nedůvodnou.

[48] Předmětem územního řízení není ani podrobné dispoziční řešení stavby, jehož doložení stěžovatelé požadovali. NSS zároveň souhlasí s městským soudem v závěru, že důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného nemůže být pouze skutečnost, že se grafická a textová část dokumentace liší o jedno parkovací místo na povrchu. Čl. 10 odst. 3 OTHP požaduje, aby v garážích byl umístěn nejméně počet stání rovnajících se počtu bytů, nebo požadovaný počet stání, je-li menší než počet bytů. Při zohlednění výjimky, která byla stavbě z tohoto ustanovení udělena, splňuje jak údaj v textové části, tak údaj v grafické části projektové dokumentace uvedené podmínky. Městský soud taktéž správně upozornil na skutečnost, že požadavek čl. 10 odst. 3 OTHP se nevztahuje na parkovací místa pro návštěvníky. Ta mohou být na povrchu umístěna i bez udělení výjimky. Stěžovatelé nijak podrobně neuvedli, proč mají za to, že soud v tomto ohledu pochybil.

[49] Námitka porušení čl. 7 odst. 2 OTHP z důvodu pokácení dřevin na plochách stavebního pozemku, které nejsou určeny k zastavění, také není důvodná, neboť v územním rozhodnutí není tato otázka řešena. Kácení dřevin se realizuje podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a je předmětem jiného řízení.

[50] Tvrzení stěžovatelů o obcházení zákona ze strany stavebníka a o jeho snaze o silové řešení, maximalizaci zisku a nešetrné využití stavebního pozemku jsou natolik obecná a nekonkrétní, že se jimi NSS nezabýval. Ze stejných důvodů nepovažuje NSS za podstatné se vyjádřit k úvahám stěžovatelů o nerovnosti mezi běžnými stavebníky a velkými developery. NSS rozumí tomu, že stěžovatelé preferovali předchozí výhled do volného prostoru. To ovšem nezakládá nezákonnost rozhodnutí o umístění stavby, ani napadeného rozsudku.

[51] NSS se dále nezabýval ani namítaným porušením čl. 14 odst. 1 OTHP, neboť v kasační stížnosti stěžovatelé ani náznakem neuvedli, v čem spatřují pochybení ze strany městského soudu

pokračování

(stěžovatelé pouze uvedli, že správní orgány tuto jejich námitku bagatelizovaly). Městský soud se navíc této námitce podrobně věnoval na str. 41 a 42 napadeného rozsudku. Stejně tak stěžovatelé nespojili s žádným pochybením městského soudu svoji námitku týkající se výskytu pačmeláka cizopasného, se kterou se městský soud také podrobně vypořádal, a to na str. 42 a 43 napadeného rozsudku.

[52] Poukazují-li stěžovatelé na skutečnost, že se městský soud nezabýval námitkami, které uplatnili manželé H. ve svém odvolání, je třeba uvést, že takový postup městského soudu byl správný. Manželé H. totiž nepodali žalobu a ani nebyli účastníky soudního řízení. Soudní přezkum je vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a městský soud se proto ani nemohl zabývat odvolacími námitkami účastníků, kteří žalobu nepodali. Městský soud se dále správně nezabýval ani žalobními námitkami osob zúčastněných na řízení III) a IV). Ty sice žalobu podaly, nezaplatily však soudní poplatek, a městský soud proto řízení o jejich žalobě zastavil.

IV. Závěr a náklady řízení

[53] NSS závěrem shrnuje, že městský soud se podrobně zabýval všemi rozsáhlými žalobními námitkami stěžovatelů a vypořádal je srozumitelně a v souladu se zákonem.

[54] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[55] Výroky o náhradě nákladů řízení se opírají o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé v soudním řízení úspěch neměli, proto dle uvedených ustanovení nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu